

der producerer Flæsk, er netop det mindre Landbrug og Middellandbruget. Man har altsaa handlet efter Recepten i de gamle Kogebøger: Man tager, uden at tænke paa, fra hvem man tager, og til hvem man giver. Det fremkaldte Kritik og maatte fremkalde Kritik. Det kan jo være, Regeringen var stærkt presset fra socialdemokratisk Side, det er jeg tilbøjelig til at antage, men dens Fejl ligger deri, at man ikke undersøgte tilstrækkeligt, hvorvidt man ikke gjorde Uret der, hvor man tog og gav til dem, der var bedre stillede, thi det maa dog være Formaalet med hele vor Politik paa det økonomiske Omraade, at de, der har Evnen, ogsaa kommer til at betale, uanset hvilket Erhverv de tilhører.

Maa jeg i denne Forbindelse minde om, at man har sagt, at det kapitalistiske Samfund, som man ynder at kalde det, har spillet Fallit, og man synger Jubeltoner til det socialistiske Samfund, som ingen kender og ingen kan give Besked om. Men det forekommer mig, at man slipper for let hen over det, thi hvis man maa have Lov til at udtrykke sig i lidt grove Træk, kunde man vel sige omtrent som saa, at det gamle Samfund hviler paa den fri Omsætning, paa Masseproduktionen, og Regulatoren fremkommer netop derved, at man bringer Varer frem paa Markedet, overfylder dette, derved reguleres Prisen. Men ved Krigens Begyndelse frygtede man for, at denne Regulator skulde glippe, og i Øjeblikket ser det ogsaa ud til, at dette skal blive til Virkelighed. Saa staa man altsaa overfor den Opgave at fordele de Produkter, man har her i Landet. Det er ikke Produktionen her i Landet, der har været Tale om, det er derimod Fordelingen af Produkterne, og det siger sig selv, at man behøver hverken at være Socialdemokrat eller Højremand eller Venstremand, eller hvad man vil kalde det, for at være klar over, at i det Øjeblik, Markedet svigter, og vi er henviste til vor egen Produktion, maa vi fordele den til alle, og vi maa holde den i en Pris saaledes, at alle kan faa det nødvendige til Livets Ophold til Priser, som man kan betale. Det ligger saa lige

til, og det er heller ingen Sinde blevet angrebet af Venstre. Det er kun Vilkaarligheden, man har angrebet. Jeg tror, som sagt, ikke, at man ud af dette kan udlede, at det gamle Samfund har spillet Fallit. Selv om man ser paa de trufne Foranstaltninger med de mest velvillige Øjne, maa man indrømme, at der snart er et Hul her, snart et Hul der, og man kommer saa bagefter med ditte og daten. Jeg tror, at man i Almindelighed kan sige, at der nu er en Længsel efter at komme ind under de gamle Forhold og ikke længere leve under det nuværende System, hvor man paa kunstig Maade bliver regeret. Og jeg skulde tage meget fejl, om ikke ogsaa Socialdemokraterne havde en inderlig Længsel efter paa ny at komme ind i den fri Omsætning. Det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) ryster paa Hovedet. Jeg tror dog, at til syvende og sidst er den virksomste Regulator, der findes, den fri Omsætning, det, at man frembringer Varer i tilstrækkelig Mængde og derved holder Priserne nede paa et rimeligt Niveau.

Om den midlertidige Smørordning sagde det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Marott) i Aftes, at det fra Venstres Side var en Produktion af Valgfæsk. Ja, de Herrer Socialdemokrater er meget øvede i at producere denne Vare, og de begyndte ogsaa derpaa paa et meget tidligt Tidspunkt. Jeg skal saaledes minde om, at allerede i 1915, vistnok i November, stod der i „Social-Demokraten“ med Henblik paa, at Valget vilde komme i Foraaret 1916, at Valget vilde komme til at staa mellem Krigens og Dyrtidens Venner og Fjender. Det forekommer mig, at dette Stykke Valgfæsk kom til at staa i den rette Belysning ved det, der skete bagefter, og som karakteriserer Ægtheden af denne Udtalelse. Vi fik nemlig da den første kommunale Dyrtidslov, og deri mener jeg, ligger et fulgyldigt Bevis for, at Venstre ikke vilde have, at Fødemidlerne skulde være i en saadan Pris, at Smaafolk ikke kunde faa dem. Hvad er der nemlig sket ved disse to kommunale Dyrtidslove, eller man kan godt sige: 2 $\frac{1}{2}$? De rummer i sig en Bemyndigelse for